

aniž tento útok přivodil nějaké poškození, nelze mluvit o náhradě škody, poněvadž právě jednáním obžalovaných žádná škoda nepovstala. Trestnost vylučujícího důvodu § 187 tr. zák. nelze proto v tomto případě užít. Leč i kdyby se v souhlase s náhledem soudu nalézacího vzalo za to, že jde o krádež dokonanou, nemohl by zmíněný omluvný důvod přijetí obžalovaným k dobru. Schází tu náležitost dobrovolné náhrady škody. Neboť dle shora uvedených zjištění rozsudku bylo zakročením zástupce majitele drátu obžalovaným zabráněno, dostatí ukradenou věc v bezpečí. Jejich situace byla velmi podobnou situaci zloděje, jenž, přistižen byv při krádeži, zhostí se odcizeného předmětu jen pro zřejmou pravděpodobnost, že by se mu podařilo, pro sebe ho zachrániti (§ 188 a) tr. zák.). Nebylo to proto dobrovolné rozhodnutí obžalovaných, které je k navrácení ukradeného drátu přimělo, nýbrž výlučně jen zasáhnutí poškozeného, které neposkytovalo obžalovaným jiného východiska, než věc vrátiti. Za tohoto stavu věci nemohl by se v navrácení věci spatřovati výron účinné lítosti ve smyslu § 187 tr. zák., navrácení to bylo spíše jen nutným důsledkem přistižení obžalovaných při samém činu.

Čís. 981.

Ke skutkové podstatě přečinu dle § 3 zákona o třaskavinách stačí objektivně zjištěné nebezpečí pro majetek, zdraví nebo život jiného, nevyhledává se, by si byl pachatel nebezpečí toho vědom.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1922, Kr I 1184/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 22. září 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle § 3 zákona ze dne 27. května 1885 čís. 134 ř. zák.

Důvody:

Uplatňujíc dle čísla zmatky čís. 5, čís. 9 lit. a), čís. 10 § 281 tr. ř., dovozuje stížnost, že nelze důvodně tvrditi, že držení zápalky a dání jí v oběh bylo doprovázeno okolnostmi, které jsou (byly) způsobilé, přivoditi nebezpečí pro zdraví nebo pro život jiných lidí; poranění L-ovo nastalo prý jen tím, že zapálil sirkou zápalku, drže ji v ruce; obžalovaní nemohli prý předvídati, že L. tak učiní; nelze prý tuto neopatrnost L-ovu přičítati obžalovaným, kteří proto neodpovídají za držení zápalky a dání jí v oběh jako za přečin. Je zřejmo, že tyto vývody nedokazují, že zjištěná činnost obžalovaných nezakládá skutkové podstaty žádného trestného činu před soud příslušejícího, že tedy neprovádějí číselně dovolávaného zmatku čís. 9 lit. a), nýbrž doličují pouze dle současně citovaného čís. 10 § 281 tr. ř., že činnost obžalovaných, v níž nalézací soud shledal skutkovou podstatu přečinu dle § 3 zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., zakládá při správném výkladu zákona pouze skutkovou podstatu přečinku § 2 téhož zákona. Než vývody stížnosti jsou mylny. Že při způsobu, jakým obžalovaní dali zápalku do oběhu, byly tu okolnosti, které byly způsobilé, přivoditi nebezpečí pro zdraví jiných osob, jest rozsudkem

zjištěno. Stížnost nedokazuje, že tento výrok je stížen některou z vad v čís. 5 § 281 tr. ř. uvedených; o správnosti výroku nelze ostatně pochybovati, uváží-li se, že obžalovaný M. dal zápalku 16letému S-ovi a tento 15letému L-ovi, že tedy činností obžalovaných dostala se zápalka do rukou osoby, která pro své mládí a i pro své zaměstnání (L. jest učedníkem výroby hudebních nástrojů) neměla jasných představ, vědomostí a zkušeností o způsobu, jakým dlužno nakládati s výbušnými látkami, aby nedošlo k výbuchu, ani o síle a veliké nebezpečnosti takového výbuchu, a že skutečně pak L. nakládal se zápalkou tak neopatrně, že nastal výbuch a těžký úraz L-ův. Nezáleží na tom, zda obžalovaní byli sobě vědomi nebezpečných okolností nalézacím soudem zjištěných a zda je mohli předvídati. Dle zákona čís. 134/1885 jest chování třaskavin u sebe a dání jich do oběhu bez úředního povolení samo o sobě trestné; a jen stupeň trestnosti jest jiný dle toho, je-li tu nebezpečí pro cizí majetek, zdraví nebo život či ne. Předpokladem mírnějšího trestu dle § 2 jest tedy přímo, že tu takového nebezpečí vůbec není ani objektivně. Je-li tu objektivně takové nebezpečí, nastane přísnější trest dle § 3. Pro požadavek, aby si pachatel v případě § 3 byl nebezpečí vědom, neposkytuje zákon opory. Subjektivní vina pachatelova vyčerpá se naopak jak v případě § 2, tak i v případě § 3 vědomím pachatelovým, že chová třaskavinu u sebe, po případě, že ji dává do oběhu bez úředního povolení. Zmíněné nebezpečí jest pouze objektivní známkou přečinu dle § 3. Soudní výrok není tudíž ani neúplný co do rozhodujících skutečností (čís. 5) tím, že nezjišťuje, že obžalovaní byli si vědomi objektivního nebezpečí, aneb že je mohli předvídati, ani právně mylný (čís. 10).

Čís. 982.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Zaječí a králíčí kůže jsou předměty potřeby.**

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1922, Kr II 739/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 31. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Hmotněprávního zmatku § 281 čís. 9 a) tr. ř. zde není. Zákon lichevní netrestá jen obchodování předměty denní potřeby, nýbrž předměty potřeby vůbec, k nimž čítá i movité věci, které slouží nepřímě k ukojení potřeb lidských. Třebaže předměty, sloužící výhradně přepychu, sluší z oboru § 1 lichevního zákona vyloučiti, neplatí to o kožích zaječích a králíčích, jež slouží zejména ku zhotovování klobouků nebo jako kožesíny k účelům ošacovacím nejširších kruhů. Poukazuje-li stížnost na to, že nelze uznati hospodářsky škodlivou činnost, když někdo v podomním obchodě skupuje předměty potřeby, jež by jinak přišly asi na zmar, a prodává je nějakému velkoobchodníku, přehlíží, že soud lichevní takový